

Hazret-i Ali "radıyallahü anh"

Eshâb-ı Kirâm'ın büyüklerinden. Peygamberimizin (sallallahü aleyhi ve sellem) damadı ve dördüncü halîfesidir. Peygamberimizin (sallallahü aleyhi ve sellem) amcası Ebû Talib'in oğludur. Hiç puta tapmadan Müslüman olduğu için "Kerremallahü vecheh", kahramanlığı ve çok cesur olmasından dolayı "Kerrâr" "Esedullah-il gâlib" lâkablari verilmiştir. Ayrıca takdir-i ilâhiyyeye gösterdiği tam rızadan dolayı da "Mürteza" denilmiştir. Hazret-i Ali Cennetle müjdelenen on sahâbîden dördüncüsü ve Ehl-i beytin birincisidir. Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem) efendimizin, Hazret-i Ali ile Fâtıma, Hasan ve Hüseyin'i (radıyallahu anh) mübârek abaları ile örterek: **"İşte, benim Ehl-i beytim bunlardır. Yâ Rabbi, bunlardan kötülüğü kaldır ve hepsini temiz eyle!"** buyurdıkları bildirilmiştir.

Çocuklar arasında ilk defa Resulullah efendimizin Peygamberliğini tasdik edenlerdendir. Güzel ahlâkın canlı timsali idi. "Allah'ın arslanı!" diye tanınmıştı. Şecaati, metaneti, cesareti eşsizdi, hiçbir vakit haddi aşmazdı. Hayatının sonuna kadar Hazret-i Resûl'ün yanından hiçbir suretle ayrılmamış, daima meclislerinde bulunmuş, Onu can kulağıyla dinlemiştir. Küçük yaşta Müslüman olmuş ve Nebîyy-i zî-Şân'ın yüksek nazarlarına, muhabbetlerine mazhar olduğundan dolayı kendisinde harikulade meziyyetler tecelli edip durmuş, Resûl-i Ekrem'in ilmen, ahlâken vârisi olmuştur.

Müslüman olması şöyle olmuştur: Daha on yaşında iken, bir gün Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem) ile Hazret-i Hafîce'nin beraber namaz kıldığını gördü. Namazdan sonra, "Bu nedir?" diye sordu. Resûl-i Ekrem (sallallahü aleyhi ve sellem): **"Bu Allahü teâlânın dînidir. Seni bu dîne davet ederim. Allahü teâlâ birdir, ortağı yoktur. Lât ile Uzzâ isimli putları terk etmeni emrederim."** diye cevap verdi. Ali (radıyallahu anh): "Önce bir babama danışayım." dedi. Resûlullah ona **"İslâma gelmezsen, bu sırrı kimseye söyleme!"** buyurdu. Hazret-i Ali ertesi sabah, Resûlullahın huzuruna gelerek; "Yâ Resûlallah, bana İslâmı arz eyle" diyerek müslüman oldu.

Peygamber efendimiz, Hak teâlâdan hicret emrini aldığı zaman, Hazret-i Ali'nin de Resûl-i Ekrem'in yatağında yatacağı, Allahü teâlâ tarafından emredilmişti. Böylece Hazret-i Ali, Resûl-i Ekrem'in evlerindeki emânetleri yerine ulaştırmak için ve Mekke'de kalan Eshâb-ı Kirâm üzerine vekili oluyordu. Resûl-i Ekrem bunların hepsini Hazret-i Ali'ye emânet etmişti. Kâfirler Resûl-i Ekrem'in evine hücum ettiklerinde Hazret-i Ali'yi, Resûlullah'ın (sallallahü aleyhi ve sellem) yatağında gördüler. Resûl-i Ekrem'in nerede olduğunu sordular. Hazret-i Ali "Bilmem" dedi. Kâfirler aramak için dışarıya çıktılar. Ertesi gün o kadar kâfirin arasında, Resûlullah'ın (sallallahü aleyhi ve sellem) Kâ'be-i Şerifte devamlı oturdukları makama Hazret-i Ali oturdu. "Resûl-i Ekrem'de kimin hakkı var ise, gelsin benden alsın!" diye nida ettirdi. Herkes gelip nişanını söyleyerek emânetini aldı. Bütün emânetlerini sahiplerine teslim etti. Mekke-i Mükerrreme'de kalan Eshâb-ı Güzin, Hazret-i Ali'nin kanadı altına sığındılar. Hiçbir kâfir, Hazret-i Ali'nin korkusundan Eshâb-ı Kirâm'ın hiçbirine eziyyet edemedi.

Hazret-i Ali, hicretten sonra Medine-i Münevvere'de, Mescid-i Nebevî'nin inşasında çok çalışmış, bizzat sırtında taş ve toprak taşımıştır. Başta Bedir, Uhud ve Hendek harbleri olmak üzere, Resûlullahın bütün gazvelerinde bulunarak, fevkalâde gayret ve kahramanlıklar göstermiştir. Hazret-i Ali Peygamber efendimizin vahy kâtiblerindendi. Efendimizin mektûblarını da yazardı. Eshâb-ı Kirâm'ın en büyük fıkıh âlimlerinden idi. Halledilemeyen konular ona havale edilirdi.

Hicretin kırkinci yılının Ramazan-ı şerîf ayının onyedinci Cuma günü sabah namazına giderken İbni Mülcem adlı bir haricî tarafından başına zehirli bir kılıçla vurularak yaralandı. İki gün sonra altmışüç yaşında iken, şehid oldu. Techiz ve tekfini, oğlu Hazret-i Hasan tarafından yapılmış ve namazı eda olunduktan sonra Kûfe'nin kabristanı sayılan Necef'e defnedilmiştir. Rabbim şefaathlerine nail eylesin.

Kaynak: İslam Alimleri Ansiklopedisi